

РЕШЕНИЕ

№ 3316

гр. София, 11.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20231110200140 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН

Образувано е по жалба от С. Д. Е., ЕГН ***** чрез нейния упълномощен процесуален представител – адв. А. С. от САК срещу наказателно постановление № СО-Т-С-21-04-047/21.06.2021 г., издадено от Дончо Петров Барбалов – зам. кмет на Столична община /СО/, с което на основание чл. 36, ал. 1 от Наредба за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община /НРУИТДТСО, приета с решение № 4 по протокол № 36 от 13.01.2005 г. на СОБС/ ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 /триста/ лева за нарушение на чл. 23 НРУИТДТСО.

В депозираната жалба са инвокирани оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в предходната фаза на административнонаказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на привлеченото към отговорност лице, както и за некоректно приложение на материалния закон. Оправена е молба за цялостната отмяна на атакувания санкционен акт като неправилен и незаконосъобразен.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призована, не се

явява, представлява се от адв. А. С. от САК, която поддържа жалбата и изложените в нея съображения. Отправено е искане за присъждане на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлява се от гл. юрк. Поля Каменова, с пълномощно по делото, която пледира за неоснователност на жалбата и за пълна доказаност на вмененото административно нарушение, в каквато насока изтъква конкретни аргументи. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С акт за установяване на административно нарушение № 21-04-047/06.03.2021 г., съставен от Л. С. А. – ст. инспектор при СИ към СО и в присъствието на свидетеля Р. И. Б. е констатирано, че на 06.03.2021 г. около 15:10 ч. в гр. София, район „Оборище“, парк „Заимов“ – централна алея, жалбоподателят Е. извършва търговия на открито, предлагайки за продан храни и напитки от съоръжение – метална конструкция, заемайки около 5 кв.м. публична общинска собственост – паркова алея, без да притежава разрешение за ползване на място, издадено от кмета на район „Оборище“.

В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 23 НРУИТДТСО, като в деня съставянето му препис от същия е връчен на Е..

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното

наказателно постановление № СО-Т-С-21-04-047/21.06.2021 г. от Дончо Петров Барбалов – зам. кмет на СО, с което на основание чл. 36, ал. 1 НРУИТДТСО, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя С. Е. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 /триста/ лева за нарушение на чл. 23 НРУИТДТСО.

По делото липсват данни препис от оспореното наказателно постановление да е бил връчен лично на Е., респективно при условията на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, който алтернативен способ за връчване е приложим при наличието на две кумулативно изискуеми предпоставки - нарушителят да не е бил намерен на посочения от него адрес и новият му адрес да е неизвестен, като е необходимо наказващият орган да отбележи посоченото обстоятелство върху санкционния акт и същият ще се счита връчен от деня на самото отбелязване. Според този съдебен състав обаче визирианият нормативен регламент е приложен неправилно, имайки предвид, че по делото липсват каквито и да било информация, че жалбоподателят реално е била търсена на посочения от нея адрес, респективно че са положени елементарни усилия за установяване на нейното местонахождение чрез получаване на релевантна информация от живущите на адреса или от съседите. Нещо повече – отбелязването, че НП е влязло в сила дори не е извършено от самия наказващ орган, а от служител на СО. Ето защо съдът намира, че жалбата е постъпила в срок и е годна да инициира контрол за законосъобразност по отношение на атакувания санкционен акт.

При съвкупната преценка и интерпретация на събраните по делото гласни и писмени доказателствените средства този съдебен състав намира, че по еднопосочен начин са доказани обстоятелствата, свързани с факта на твърдяното нарушение, времето, мястото, неговия механизъм и авторство. Показанията на актосъставителя Л. А. следва да се кредитират с доверие като логични, последователни и вътрешно балансирани, доколкото от същите става ясно, че жалбоподателят Е. е предлагала за продажба храни и напитки, без да притежава изискуемото разрешение, издадено от кмета на район „Оборище“.

Видно от изисканата справка от СО, район „Оборище“ мястото на процесното нарушение представлява терен, който е публична общинска

собственост, като наред с това на привлеченото към отговорност лице не е издавано разрешение за ползване по реда на чл. 23 НРУИТДТСО.

От представеното от адв. С. копие на трудов договор и от справка за изпратени уведомления до ТД на НАП-Варна се изяснява, че към датата на твърдяното нарушение Е. е била трудово ангажирана в търговско дружество „Криспи-2019“ ЕООД.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС/, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от приобщените по делото писмени доказателства, относими към назначаването на актосъставителя и наказващия орган на съответните длъжности. Служителите на СИ при СО и зам. кмета на СО са посочени изрично в НРУИТДТСО /чл. 34, ал. 3 и чл. 35, ал. 3/, с което са изпълнени изискванията на чл. 22, ал. 5 ЗМСМА.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо

възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелства, при които същото е намерило проявление в обективната действителност.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от извършване на твърдяното нарушение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в законоустановения 6 – месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на юридическата отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Предвид изложеното, АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника С. Д. Е. е ангажирана за нарушение на чл. 23 НРУИТДТСО, като на основание чл. 36, ал. 1 НРУИТДТСО ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 /триста/ лева.

По делото се установи по категоричен и безспорен начин, че от обективна страна на 06.03.2021 г. около 15:10 ч. в гр. София, район „Оборище“, парк „Заимов“ – централна алея, жалбоподателят Е. извършва търговия на открито, предлагайки за продан храни и напитки от съоръжение – метална конструкция, заемайки около 5 кв.м. публична общинска собственост – паркова алея, без да притежава разрешение за ползване на място, издадено от кмета на район „Оборище“. Така очертаната неправомерна дейтелност правилно е квалифицирана от административните органи като нарушение на чл. 23 НРУИТДТСО /в ред. преди изм. с решение № 476 по Протокол № 59 от 7.07.2022 г./, в която разпоредба е предвидено изискване търговия на открито да се извършва въз основа на разрешение за ползване на място (по образец), издадено от кмета на района, на територията на който ще се извършва дейността.

Настоящият съдебен състав не споделя възраженията, че жалбоподателят Е. не е потенциален субект на отговорност по възприетата

материалноправна квалификация, тъй като е продавала стоките от името и за сметка на дружеството-работодател, в което е трудово ангажирана. Съгласно чл. 19 НРУИТДТСО търговия на открито е търговия на дребно върху терени общинска собственост - паркове, тротоари, площади, улични платна и други, като видно от чл. 26, ал. 1, т. 1 от посочения подзаконов нормативен акт - при извършване на търговия по чл. 19, търговецът е длъжен да представи при поискване от контролните органи следните документи разрешение за ползване на място. По смисъла на § 3, т. 3 от ДР на НРУИТДТСО във вр. с § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП търговец е всяко физическо или юридическо лице, което **продава или предлага за продажба стоки**, предоставя услуги или сключва договор с потребител като част от своята търговска или професионална дейност в публичния или в частния сектор, **както и всяко лице, което действа от негово име и за негова сметка**. От анализа на цитираната нормативна уредба се налага несъмнен извод, че въззивникът попада в приложното поле на понятието „търговец“, употребено в НРУИТДТСО, макар да е трудово ангажирана в търговско дружество „Криспи-2019“ ЕООД, поради което предлагането и продажбата на стоки на открито от нейна страна е следвало да се извършва въз основа на разрешение за ползване на място, каквото в процесния случай поначало не е налице. В случая качеството на търговец не произтича, въз основа на лексикално тълкуване на предписанията на ТЗ, доколкото подзаконовият нормативен акт препраща изрично към автономната дефиниция на това понятие, предвидена в специалния ЗЗП.

Независимо от изложеното обаче извън ползването на актосъставителя и наказващия орган е останало обстоятелството, че освен от обективна страна, за да е налице съставомерност по възприетата материалноправна квалификация, деянието следва да изпълва и корелативно необходимата субективна страна на нарушението. Съгласно чл. 6 ЗАНН административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, **извършено е виновно** и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред, а видно от чл. 7, ал. 1 и ал. 2 ЗАНН деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо, като непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи. При това положение привлеченото към отговорност лице следва да е предвиждала извършването на деянието и да е

съзнавала неговия общественноопасен характер, като във волеви аспект да е искала и целяла /пряк умисъл/, респективно да е допускала неговото осъществяване /евентуален умисъл/ или пък макар да е предвиждала същото да е смятала, че ще го предотврати /самонадеяност/, съответно да не е предвиждала извършването на деянието и да не е съзнала неговия общественноопасен характер, но същевременно да не са установени пречки от обективен или субективен характер, които да препятстват протичането на изискуемата съзнателна дейност /небрежност/.

В конкретиката на настоящия казус административните органи не са изяснили обстоятелството дали Е. продава или предлага за продажба стоки, предоставя услуги или сключва договор с потребител в лично качество като част от своята търговска или професионална дейност в публичния или в частния сектор, в който случай поведението ѝ ще бъде умишлено, отчитайки наличието на реални представи, че същата не притежава разрешение за ползване на място, издадено от кмета на район „Оборище“ или пък е действала от името и за сметка на юридическото лице-работодател, в която хипотеза е наложително да се изследва въпросът налице ли е изключващо вината обстоятелство, поради изпълнението на неправомерна служебна заповед в кръга на трудовите ѝ функции относно определеното от ръководителя ѝ място на престигане на труд /арг. от чл. 25 ЗАНН/, имайки предвид, че за работника не съществува правно задължение да извърши нарочна проверка дали търговското дружество разполага с необходимото разрешение.

Българската правна система не позволява обективното вменяване на отговорност на физически лица, доколкото съдът вече имаше възможността да отбележи, че всяко административно нарушение следва да е извършено виновно, а в процесния случай отсъстват убедителни доказателства за изискуемата субективна страна на вмененото административно нарушение, ведно с нейните интелектуални и волеви параметри.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, макар така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание да не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, то отговорността на жалбоподателя е

ангажирана при некоректно приложение на материалния закон, отчитайки доказателствения дефицит относно субективната страна на твърдяното нарушение.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло като неправилно.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе по извършените от страните разноси, имайки предвид изрично отправеното искане в очертаната насока. С оглед изхода на делото, съобразявайки представения договор за правна защита и съдействие, от който е видно, че въззивникът е заплатила в брой 300,00 лв. за процесуално представителство от адвокат А. С. от САК, Столична община следва да бъде осъдена да заплати процесната сума. Релевираното от страна на процесуалния представител на наказващия орган възражение за прекомерност е неоснователно, доколкото адвокатското възнаграждение е определено под предвидения минимум в чл. 18, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /обн. в ДВ 64 от 23.07.2004 г., приета с решение на Висшия адвокатски съвет от 09.07.2014 г./.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 във вр. с ал. 2, т. 1 ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 106 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № СО-Т-С-21-04-047/21.06.2021 г., издадено от Дончо Петров Барбалов – зам. кмет на Столична община /СО/, с което на основание чл. 36, ал. 1 от Наредба за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община /НРУИТДТСО, приета с решение № 4 по протокол № 36 от 13.01.2005 г. на СОБС/ на жалбоподателя С. Д. Е., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 /триста/ лева за нарушение на чл. 23 НРУИТДТСО, **като неправилно.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, Столична община да заплати на жалбоподателя С. Д. Е., ЕГН ***** разноси за адвокатско

възнаграждение в размер на 300,00 /триста/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____